

PROP DE VOSALTRES

Corpus i Càritas

El títol d'aquest comentari el componen dues paraules en llatí. Ambdues són molt familiars a les nostres oïdes, les hem utilitzat moltes vegades. Molt pocs han estudiat llatí, però tots entenem perfectament el significat de les dues paraules. Els termes de Corpus i Càritas són presents en la nostra cultura, la nostra història, les nostres festes. Les pronunciem de manera conscient o com de pas referint-nos a l'actitud que tot cristià ha de tenir en les seves relacions amb Déu i amb els seus germans.

M'atreveixo a exposar per a vosaltres el matís cristià dels dos termes, i també la seva aplicació per a la nostra vida personal i comunitària, que es tradueix en un compromís exprés en l'ampli seguiment de Jesucrist en les celebracions i en les actuacions diàries.

CORPUS significa cos. Amb altres accepcions: corpulència, substància, element, persona, individu. En el Nou Testament el Senyor utilitza aquesta mateixa paraula per anunciar-nos la institució de l'Eucaristia. A Mt 26,26, «Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos»; a Mc 14,22, «Preneu: això és el meu cos»; a Lc 22,19, «Això és el meu cos, entregat per vosaltres». Altres textos en les cartes de sant Pau tenen un significat idèntic. És el cos de Crist que es presenta sota l'espècie de pa perquè ens el mengem, convertint-se en cos nostre, i així ens alimentem, ens identifiquem amb Ell i experimentem en plenitud la vida nova que ens ha regalat. El pa i el vi, el Cos i la Sang del Senyor

constitueixen la font i el cim de la vida cristiana. És el misteri de la nostra fe que celebrem en l'Eucaristia, on se'ns dona aliment i on actualitzem el sacrifici redemptor de Crist a la creu. Amb tres paraules tractem de resumir aquest sagrament: banquet, sacrifici i adoració. La festa del Corpus conté, com cada vegada que celebrem l'Eucaristia, les tres realitats, accentuant en aquest cas l'adoració pública de Jesucrist en els nostres carrers i places.

CÀRITAS significa amor, afecte, tendresa... amb una accepció religiosa: amor diví, caritat cristiana. En el Nou Testament apareix innombrables vegades per recordar-nos a tots el nucli central de les

nostres relacions amb Déu i amb els germans. Us recordo algunes frases que contenen aquesta paraula: «els seus pecats li són perdonats perquè ha estimat molt» i «el coneixement enorgulleix, mentre que l'amor edifica» (1Cor 8,1); «però si no estimés, no seria res» (1Cor 13,2); «la caritat no acaba mai»; «busqueu la caritat»; «tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i units de cor» (Fl 2,2); «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres» (Jn 15,9); «que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 13,34); «Estima el Senyor, el teu Déu... Estima els altres com a tu mateix» (Mc 12,31); «Que l'amor no sigui fingit» (Rm 12,9). En altres moltes ocasions ens mana el Senyor que tinguem una caritat, un amor sense límits. Va més enllà que el simple consell o exhortació. És un manament que arriba fins a l'amor als enemics.

És realment senzill vincular aquestes dues paraules. Sense elles, Cos de Crist i Caritat, no podríem entendre res de la salvació que porta el Senyor per a tota la humanitat, ni el tipus de relació que nosaltres hem de practicar per seguir-lo, ni donar sentit a la nostra vida, ni participar de la seva mateixa felicitat. En aquesta festa les unim amb força i les presentem al món amb autenticitat, perquè l'amor als germans es fonamenta en l'amor de Crist.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Aplec a l'ermita de l'Olivar d'Almacelles

En el seu camí de retrobament amb la tradició i la cultura, el poble d'Almacelles va celebrar el passat 1 de maig el XXI Aplec a l'ermita Mare de Déu de l'Olivar. Va ser una gran trobada de germanor en la qual van participar quasi dues-centes persones.

L'acte va començar amb la processó que acompanyava la Mare de Déu de l'Olivar. El romiatge va anar emmarcat per la pregària del Rosari. Un cop arribats a l'ermita, es va celebrar una Missa d'acció de gràcies a Maria, que culminà amb la benedicció de tot el terme i de la present collita. La festa va cloure amb un esmorzar i una ballada de sardanes en la que hi va participar gairebé tot el públic assistent. La col·laboració entre la Parrò-

quia de la Mare de Déu de la Mercè, l'Associació d'Amics de la Sardana i l'Associació de veïns Mare de Déu de l'Olivar, amb el suport logístic de l'Ajuntament d'Almacelles, va tornar a fer possible aquesta entrançable tradició.

La parròquia està convençuda i compromesa en la necessitat de crear aquests espais de cultura, on el respecte i la valoració de la diversitat, facin possible el retrobament amb les pròpies arrels, sigui quin sigui la dimensió més pròpia de cada almace-llenca o almacellenc: la fe, la dansa, el contacte amb la natura, el record d'espai viscuts intensament...

Tant de bo es pugui repetir durant molts anys més, i que la Mare de Déu de l'Olivar ens segueixi acompanyant com sempre ho ha fet!

CERCA DE VOSOTROS

Corpus y Cáritas

El títol de este comentario lo componen dos palabras en latín. Ambas son muy familiares a nuestros oídos, las hemos utilizado muchas veces. Muy pocos de nosotros han estudiado latín, pero aún así entendemos perfectamente el significado de las dos palabras. Los términos de Corpus i Cáritas están presentes en nuestra cultura y nuestras fiestas. Las pronunciamos de modo consciente o como de paso refiriéndonos a la actitud que todo cristiano debe tener en sus relaciones con Dios y con sus hermanos. Me atrevo a exponer para vosotros el matiz cristiano de los dos términos, y también su aplicación para nuestra vida personal y comunitaria, que supone un compromiso expreso en el amplio seguimiento de Jesucristo en las celebraciones y en las actuaciones diarias.

CORPUS significa cuerpo. Con otras acepciones: corpulencia, sustancia, elemento, persona, individuo. En el Nuevo Testamento, en Mt 26,26 el Señor utiliza esta misma palabra para anunciarnos la institución de la Eucaristía, «Tomad, comed, este es mi cuerpo»; en Mc 14,22 «Tomad, este es mi cuerpo»; en Lc 22,19 «Este es mi cuerpo que va a ser entregado por vosotros». También otros textos en las cartas de san Pablo tienen idéntico significado. Es el cuerpo de Cristo presentado bajo la especie de pan, para que lo comamos i nos alimentemos, nos identifiquemos con Él y experimentemos en plenitud la vida nueva que nos ha regalado. El pan y el vino, el Cuerpo y la Sangre del Señor constituyen la fuente y la cumbre de la vida cristiana. Es el misterio de nuestra fe que celebramos en la Eucaristía, donde el Señor se nos da como alimento y donde actualizamos el sacrificio redentor de Cristo en la cruz. Con tres palabras tratamos de resumir este sacramento: banquete, sacrificio, adoración. La fiesta del Corpus contiene, como cada vez que celebramos la Eucaristía, las tres realidades, acentuando en este caso la adoración pública de Jesucristo en nuestras calles y plazas.

CÁRITAS significa amor, afecto, ternura... con una acepción religiosa: amor divino, caridad cristiana. En el Nuevo Testamento aparece innumerables veces para recordarnos a todos el núcleo central de nuestras relaciones con Dios y con los hermanos. Os recuerdo algunas frases que contienen esta palabra: «le son perdonados sus muchos pecados porque ha amado mucho» y «el conocimiento engríe, mientras que el amor edifica» (1Cor 8,1); «si no tengo amor, nada soy» (1Cor 13,2); «la caridad no acaba nunca»; «buscad la caridad»; «que seáis todos del mismo sentir, con un mismo amor» (Fl 2,2); «Como el Padre me amó, yo también os he amado a vosotros» (Jn 15,9); «que os améis como yo os he amado» (Jn 13,34); «Amarás al Señor tu Dios... amarás a tu prójimo como a ti mismo» (Mc 12,31); «Que vuestra caridad sea sin fingimiento» (Rm 12,9). En otras muchas ocasiones nos manda el Señor que tengamos una caridad, un amor sin límites. Va más allá que el simple consejo o exhortación. Es un mandamiento que llega hasta el amor a los enemigos.

Es realmente sencillo vincular estas dos palabras y su significado. Sin ellas, Cuerpo de Cristo y Caridad, no podríamos entender nada de la salvación que trae el Señor para toda la humanidad ni el modo de relación que hemos de practicar para seguirle; ni dar sentido a nuestra vida, ni participar de su misma felicidad. En esta fiesta las unimos con fuerza y las presentamos al mundo con autenticidad, porque el amor a los hermanos se fundamenta en el amor a Cristo

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

L'església de St. Pere de Rosselló obre de nou les seves portes

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va presidir el passat dijous 3 de maig la primera missa a la Parròquia de Sant Pere *ad vincula* de Rosselló, després de l'ensorrament del seu campanar ocorregut el gener de 2016. Dos anys després

el temple va obrir de nou les portes, amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel rector de Rosselló, Josep Maria Escorihuela, i Mn. Àngel Escales.

El bisbe es va alegrar d'aquesta nova etapa i va dir que «farem camí amb l'ajuda de tot el poble». També va agrair la col·laboració de les institucions per a la reconstrucció del temple. «No és estrany que Diputació, Generalitat i Consistori ajudin en la seva reconstrucció. No ajuden al Bisbat, sinó a tota la comunitat». I va afegir dirigint-se als fidels reunits: «aquesta és una obra vostra i no del Bisbat». Va cloure dient que «el temple ha quedat millor del que m'esperava». A l'Eucaristia hi van assistir l'alcalde de Rosselló, Josep Abad, la vicepresidenta de la Diputació, Rosa Maria Pujol, i el director dels serveis territorials de Cultura, Josep Borrell, entre altres autoritats.

Les obres de cobriment del temple de Sant Pere *ad vincula* han tingut un cost de 180.000 euros. El cost ha estat avançat pel Bisbat de Lleida.

Celebració del Primer de Maig

Organitzada per la Delegació de Pastoral Obrera, la Fundació Jaume Rubió i Rubió i l'ACO (Acció Catòlica Obrera), el passat 1 de maig, a la Parròquia de Sant Pau de la Mariola, es va celebrar l'Eucaristia del Dia del Treball. El bisbe Salvador va presidir la celebració, juntament amb diversos sacerdots de la diòcesi, solidaritzant-se amb la campanya de treball digne promoguda per diverses entitats d'Església. Al principi de la missa dos militants van llegir un manifest. En ell va quedar palès la situació de molts treballadors pobres i les condicions de vida laboral que s'atansen a les del segle XIX. El bisbe Salvador va ressaltar en la seva homilia la dificultat dels cristians en

el moment de defensar els drets dels treballadors, ja que viuen entre dos corrents, tal com diu sant Agustí. Per una banda, el corrent del món, que porta a una lluita de supervivència que moltes vegades va en contra dels designis de

Déu, i per altra banda, el corrent que ve del mateix Evangeli que ens ajuda a participar en la creació del Regne. La Delegació de Pastoral Obrera de Lleida i les altres entitats van invitar tots els presents a un esmorzar de coca i xocolata.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

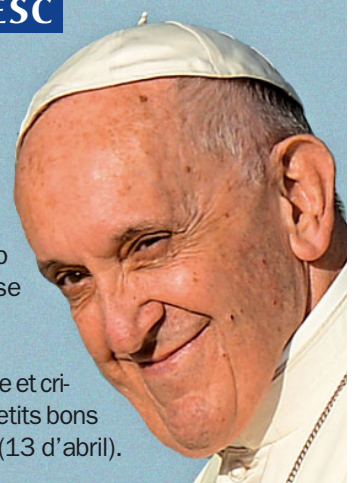
@Pontifex: «Ser pobres en el cor, actuar amb humil mansuetud, saber plorar amb els altres, buscar la justícia amb fam i set, mirar i actuar amb misericòrdia: això és la santedat» (10 d'abril).

@Pontifex: «La paraula "feliç" o "benaurat" esdevé sinònim de "sant", perquè la persona fidel a Déu aconsegueix, en el lliurament de si mateix,

la veritable felicitat» (11 d'abril).

@Pontifex: «El sant és una persona d'esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. No hi ha santedat sense pregària» (12 d'abril).

@Pontifex: «La santedat a la que et crida el Senyor creix a través de petits bons gestos de la vida quotidiana» (13 d'abril).

Desfilada de Troballes a la plaça Sant Josep

El passat 27 d'abril va tenir lloc la desfilada anual que organitza Troballes per donar a conèixer la feina de l'empresa d'inserció Troballes. Aquesta és possible gràcies a la roba de segona mà que els ciutadans de Lleida donen a través dels contenidors, botigues o del servei de recollida de roba a domicili.

Aquest any la desfilada va tenir lloc a la plaça de Sant Josep, i es va realitzar gràcies al treball en xarxa d'entitats de la ciutat de Lleida on cadascuna va posar els seus valors en comú.

D'aquesta manera els alumnes de Patronatge i Moda de l'IES Guindàvols van convertir peces de roba vella en una altra de nova. Per la seva banda, els alumnes del cicle formatiu d'imatge personal de l'IES Torre Vicens van fer uns grans pentinats i el maquillatge a les models.

Les alumnes de l'Acadèmia de Models Magda Simó van ser les encarregades de lluir les creacions, totes elles confeccionades a partir de roba de segona mà. Per la seva banda, els alumnes de Batxillerat Artístic del Col·legi Episcopal van fer el cartell de la desfilada, i l'Escola d'Art Municipal Leandre Cristòfol es va encarregar del reportatge fotogràfic.

«Visitar malalts és un privilegi»

El passat dissabte 5 de maig, la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana va acollir una xerrada de Mari Patxi Ayerra, en el marc de la Jornada de Pastoral de la Salut organitzada per la Delegació de Pastoral de la Salut.

Mari Patxi Ayerra va donar eines per visitar els malalts «amb entranyes de misericòrdia», destacant la necessitat de presentar-se al malalt demanant permís i amb molta senzillesa i proximitat. També va aconsellar dirigir-se al malalt pel seu nom, «perquè la paraula que millor sona a cau d'orella és el propi nom».

Entre altres propostes va recomanar no donar consells fàcils ni frases fetes, ni mostrar-se preocupat o arrogant. Per contra, cal «comunicar confiança i proximitat», va dir. A més a més, Ayerra va reiterar que «tots tenim unes necessitats espirituals». Entre aquestes necessitats, la d'estimar i ser estimats; ser vàlids i portar a terme una tasca; ser autònom per valer-se per si mateix, i també ser importants per a algú.

Per acabar, la ponent va recordar que «ser visitador voluntari és un privilegi, ja que ens fa ser experts en l'ésser humà, ser empàtics». També va destacar que «les persones són un regal que Déu ens envia. Vénen embolicades, algunes en forma molt bonica i altres d'una manera menys atractiva».

Per això, segons Ayerra, «és important el somriure perquè és l'enllumenat de la cara i la calefacció del cor».

A continuació es va celebrar l'Eucaristia, i posteriorment es va compartir un refrigeri.

REFLEXIONS

Jesús entrà al santuari amb la seva pròpia sang

La segona lectura de la missa d'avui, un dels textos centrals de la carta als Hebreus, té com a tema el misteri de la Sang del Senyor. «Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ha entrat al santuari i ens ha redimit per sempre». El text evoca la festa jueva de l'Expiació. El Gran Sacerdot entrava solemnement al lloc sant amb la sang dels animals oferts en holocaust, i amb la sang aspergia el poble per purificar-lo. Jesucrist no ho fa així; entra al santuari amb la seva pròpia sang. La imatge és tan impactant que fàcilment podem devaluar la seva força. Jesucrist entrant al santuari amb la seva sang vol dir que Jesús va entrar en comunió amb el Pare donant-se del tot. La sang és el signe del veritable misteri de Jesús a la creu; ell s'ha entregat al Pare donant-se fins a la mort, i és així com ha arribat a la plena comunió amb Ell. La sang, essent el tema central del pasatge, ha de deixar pas al seu veritable significat. El misteri de Jesús no és la seva sang; és la seva entrega personal, lliure, generosa, amorosa, total, al Pare. La sang n'és un signe. El misteri nuclear del cristianisme és Jesús donat del tot a Déu en la mort i entrant així a la veritable plenitud de la resurrecció.

Sobre aquesta base, l'autor de la Carta als Hebreus subratlla el sentit del contrast entre el culte antic i el sacrifici de Jesucrist. No és oferint altres coses o altres víctimes com l'home pot entrar en comunió salvadora amb Déu, sinó oferint-se ell mateix. Així veu el fracàs de l'antic culte, signe del fracàs dels esforços humans per trobar la redempció i la vida. El contrast, pròpiament, no és entre la sang d'animals i la sang de Crist. El contrast és intentar entrar a la vida a través de coses més enllà d'un mateix, o donar-se personalment a Déu. És el que Jesús va fer. Així revela el camí veritable i desautoritza els altres falsos camins. La donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans, en l'amor, la justícia i la pobresa. En aquesta donació trobem la vida.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

- **Diumenge, 3 de juny.** A les 18 h, Eucaristia i processó a la Seu Vella.
- **Dimarts, 5 de juny.** Excursió del clergat a la diòcesi de Vic. / A les 19.30 h, presentació del llibre de Mn. Martí Cristòfol a l'IEI.
- **Divendres, 8 de juny.** A les 18.30 h, Eucaristia al Monestir del Sagrat Cor de les Carmelites de la Caparrella.
- **Dissabte, 9 de juny.** A les 12 h, confirmacions a la Parròquia d'Artesa de Lleida. / A les 19.30 h, confirmacions a la Parròquia de Llardecans.
- **Diumenge, 10 de juny.** A les 10.30 h, confirmacions a la Parròquia de Torregrossa. / A les 12 h, confirmacions a la Parròquia Puigverd de Lleida. / A les 18 h, confirmacions a la Parròquia de la Mercè.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. ■ **Sant Felip de Llobregat:** beat Josep M. Peris

i Polo (1889-1936), nat a Cinctores, bisbat de Tortosa, prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fundador dels premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prevere, fundador dels Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. □ **Tortosa:** Dedicació de la Catedral. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

Alçaré el calze per celebrar la Salvació

L'Aliança del Sinai és conseqüència de l'acció alliberadora de Déu amb els oprimits per l'esclavatge d'Egipte: *Heu vist com us he pres sobre les ales igual que l'àguila i us he portat fins a mi. Si observeu les condicions de la meua Aliança, sereu la meua possessió personal a part.*

La resposta del poble sencer, que a una sola veu diu «Farem tot el que diu el Senyor», és resposta lliure i agraïda al Senyor.

Després del primer relat (Ex 19,1s) i presentades les clàusules de l'Aliança —els deu Manaments—, el Codi de l'Aliança (Ex 20-24) concreta les exigències morals fins a narrar la celebració litúrgica de l'Aliança quan Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'Aliança que el Senyor fa amb vosaltres.»

Un animal partit per la meitat (Gn 15, 10) simbolitza les parts contraents que s'obliguen a patir la sort de l'animal partit per la meitat si no compleixen el Pacte.

L'homilia als Hebreus exhorta una Comunitat en crisi a renovar la confiança en Crist, *Gran Sacerdot compassiu i acreditat davant Déu* (He 2,17).

El punt central de l'exposició (He 8,1) és que *tenim un Gran Sacerdot que s'ha assegut en el cel a la dreta del tron de la Divina Majestat com a Ministre que oficia en el veritable Tabernacle erigit per Déu mateix.*

Més encara: la clau és que *Crist s'ha ofert Ell mateix a Déu com a víctima sense tara*, en comptes d'ofereir sang de bocs i vedells. Així la seva sang ens purificarà de les obres que porten la mort.

Jesús encarrega als deixebles *preparar lloc per menjar l'anyell pasqual*; però no segueix del tot el ritual jueu sinó que inaugura una Pasqua nova on la novetat són les paraules que l'auto-defineixen com el Pa partit.

També les paraules identificant-se amb la sang de la Nova Aliança assenyalen el caràcter de Pasqua nova d'aquest Sopar singular.

Totes les tradicions de la institució de l'Eucaristia (1Co 11,23s; Mc 14, 22s; Mt 26,26s; Lc 22,19s) coincideixen a testimoniar solemnement que *Jesús digué: «Això és el meu cos»*. Amb un explícit «és» que té força literal d'identificació absoluta que fa palès el sentit totalment nou respecte als pans àzims del ritual jueu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: “El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?”. Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.